

gui servir, ho repeteixo, per encoratjar-los a continuar treballant.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda a l'associació Adimir, i als tres compareixents d'avui, el senyor Andrés Jiménez, la senyora Ana Ballesta i la senyora Carmen Soto, i després, tots els acompanyants de l'entitat que han vingut avui, no només a exposar sinó també a escoltar el que els grups parlamentaris... I, per tant, també, a l'altra associació, a una altra associació molt lligada també amb un gran historial de referència com és Papás de Àlex, també al senyor Antonio Moreno, gràcies per ser aquí, un cop més –un cop més.

Jo vaig tenir la sort... I quan parlava del senyor Moreno, no ho feia gratuïtament. Jo vaig tenir la sort de –fa..., demà farà un any, demà farà un any– assistir a Montcada i Reixac, a la casa de la vila, que estava plena de gom a gom, en el primer Premi de treball i recerca. Me'n recordo perfectament que es va presentar, es van donar els premis del treball. Recordo que va ser, era Lorena Beteta, de l'IES La Ribera, que va guanyar el premi, i després es va presentar el vídeo. Em sembla que més extens, molt més extens; és a dir, avui no hem pogut fruir tota l'activitat que fan, però a més d'extens també vam poder veure altres tècniques que vostè utilitza. Jo recordo, allò, la hipoteràpia, o equinoteràpia, que s'utilitza, que ens va copsar i ens va sobtar molt, i va ser un dels punts perquè el nostre grup després fes propostes sobre aquest tema, sobre la utilització d'animals en l'àmbit terapèutic. Crec que és important; no només, cavalls, també gossos, gats, etcètera, en l'àmbit terapèutic. És un tema polèmic, però és un tema que cada cop en altres països es fa més.

A mi el que em va meravellar, i ho dic sempre, i faig sempre proselitisme, però m'agrada fer-ho com a liberal que sóc..., m'agrada veure com una entitat sense recursos, sense recolzament de l'Administració, i moltes vegades, quan comença, lluitant contra l'Administració, i lluitant contra els elements, doncs, aconsegueix tot el que vostès han aconseguit. Jo crec que és admirable.

És a dir, la força de la voluntat i la força de les famílies que s'ajunten i que creen una entitat que no té comparació en altres municipis. I, per tant, els felicito, aconsegueixen tot el que vostès han aconseguit, i són capaços després de venir amb projectes propis i a dir-nos: «Escolteu, hem de posar fil a l'agulla i hem d'optar per polítiques determinades.»

I poso el cas de quan vostès parlen del futur hospital Ernest Lluch, de la mancomunitat intermunicipal de Cerdanyola del Vallès, Ripollet, Montcada i Reixac, que vostès entenen que aquest centre d'atenció integral, a partir dels sis anys, és important. I és important perquè hi ha molta soledat. Els pares, malgrat... Per descomptat

que s'han fet, durant el temps..., només faltaria que amb el temps no s'hagin fet avenços.

Posaven el cas, per exemple, d'algunes figures importants que s'han posat: el tutor de referència, els equips de referència, etcètera, que era important, i que han sigut una lluita, que està en altres sistemes socials. Ara el que falta és que funcionin –que funcionin–, com comentaven. I feiem un comentari abans de, per exemple, el cas de Sabadell, que sí que funciona però no és vinculant, amb la qual cosa quan hi ha un problema diu: «Bé, no hi podem fer res més.» Per això no cal un tutor de referència. Per plorar junts no cal un tutor de referència. El que cal és que les persones no només estiguin portades, sinó que, a més, no hagin d'estar pensant en quin pas faran després. Aquest buit, aquest salt al buit que tens a una certa edat: quin pas faràs després, com has de lluitar amb l'Administració. Això t'ho ha de fer la mateixa Administració. L'Administració t'ha de solucionar això, els equips de referència, importantíssims, no? I, per tant, el que s'ha de fer i el que s'ha d'aconseguir és, per tant, aquesta coordinació i aquesta unió.

Amb això el que cal també són reformes per part de l'Administració. Tenim sistemes i subsistemes. Un altre representant del Grup Socialistes ha dit que es necessita una coordinació entre administracions. Es necessita una coordinació entre administracions i una coordinació entre la mateixa Administració. És a dir, i coneixem molts casos.

Quan vostès parlaven, al principi, el primer que han dit, fonamental: «Aquí venim a la Comissió de Benestar i Immigració, però podíem anar a altres comissions.» Podien anar a parlar a la Comissió de Salut, sí, per descomptat. Podien parlar a la Comissió d'Educació; també. La pregunta és... Fins i tot alguns casos, també, que afecten serveis socials, a la Comissió de Justícia.

La pregunta és: el Departament de Salut, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, el Departament d'Educació, estan coordinats en les seves polítiques d'atenció a les discapacitats? Aquesta és una pregunta. És a dir, no només ens hem de preguntar si la coordinació es produeix entre administracions; per descomptat. Ja quan parlem entre l'Administració local, entre l'Administració autonòmica, l'Administració de les diputacions, els consells comarcals, el Govern de l'Estat... No. La mateixa Administració de la Generalitat, que és la que té la competència, com hem recordat en altres intervencions, està coordinada? O la manca de coordinació el que provoca és encara més aquest pelegrinatge que hem de fer a través de l'Administració?

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Ja se m'ha acabat el temps, senyora presidenta? *(L'oradorriu.)* Doncs... M'apassiono molt amb aquest tema. És a dir, és un tema que hem d'assolir. Si el primer pas, si un dels primers passos, ha de ser la ubicació d'un centre d'atenció integral que funcioni de veritat, la posada en marxa de tutors de referència que funcionin de veritat... Funcionar de veritat vol dir que siguin el que decideixin que sigui, que no sigui simplement un assessorament, sinó que sigui vinculant, i la creació d'espais

de referència. Si aquest és el primer pas que hem de fer, nosaltres, com no podria ser d'altra forma, ja vam dir fa un any i avui en dia ens reafirmem, donarem el nostre suport a la seva iniciativa.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. En tot cas, no sé si..., qui ha de respondre dels dos que han exposat... Oi! Perdoni'm. Perdoni'm, senyor Miralles. Bé... (*Veus de fons.*) Sí, perquè tenim el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que ha de fer la seva intervenció, i jo m'he portat per un error numèric. Doncs, té la paraula pels cinc minuts que li corresponen.

El Sr. Miralles i Conte

Cap problema, presidenta. Som petitets, encara, però *juguetones*. Volem dir la nostra.

La presidenta

No, no. Jo ja sap que els veig.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, en tot cas, sumar-m'hi, a la benvinguda a la senyora Soto, Ballesta, al senyor Jiménez, i també a les persones de l'entitat que els acompanyen. Jo voldria remarcar el tipus d'intervenció en el sentit de la feina feta, i jo crec que la documentació que ens han lliurat i també el tipus d'intervencions que han fet ho il·lustren.

I sobretot destacar el fet que amb poques paraules, doncs, reafirmen un model, independentment d'opinions liberals que abans hem escoltat. Diuen «transversalitat», diuen «riscos d'exclusió», «viure amb les capacitats». I per això, han dit, textual: «Cal un model universal, públic» –ho repeteixo: universal, públic– «i interdisciplinari.» No només interdisciplinari, sinó universal i públic.

I, per tant, són valents, que davant d'un elogi amb el qual el que es voldria –alguns– és privatitzar fins les escales, vostès parlin d'universal i públic. I en aquest sentit vol dir coses de les administracions, sens dubte. Perquè un model universal, públic i interdisciplinari vol dir que les administracions han d'optar per un model que no sigui assistencial, que és el que hem conegut en les últimes dècades, sinó que vol dir un model de reconeixement de drets, que és un canvi qualitatiu molt important. Però això, tampoc ens enganyem, vol dir polítiques fiscals per garantir aquests recursos, i vol dir prioritats a l'hora de dedicar les inversions i els capítols que tenen a veure amb el que s'executa des de l'Administració central, l'Administració òbviament de Catalunya i també dels ajuntaments.

Per tant, jo, en aquest sentit, el que els voldria dir des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa són tres compromisos, perquè en aquest tipus de compareixences és escoltar, aprendre i també a què et compromets. I veure si amb el temps, doncs, les feines que vostès fan i les de les enti-

tats van obrint camí; i, per tant, tant de bo sigui així. I des del punt de vista dels grups parlamentaris, a part de donar opinió, que queda enregistrada en els documents, a què ens comprometem..., i a partir d'aquí també verificar-ho, si allò que diem, després ho complim.

En primer lloc, doncs, nosaltres, com que compartim aquesta idea del model públic, universal i interdisciplinari, dir que estarem al seu costat en això. Per tant, el nostre grup parlamentari ho acompanyarà. Ho diguin aquí o ho diguin fora.

Segona qüestió. Amb el tipus de centre que ens plantegen, nosaltres som de l'opinió que, si ha de ser integral, interdisciplinari i també d'àmbit referencial de la comarca del Vallès Occidental, nosaltres comprometem els nostres diputats i diputades que tenen responsabilitats també a les comissions de Salut, d'Ensenyament i d'altres que es poden desprendre de la documentació, que tinguin present les seves reflexions, i en aquells àmbits d'actuació que puguin acompanyar, doncs, la proposta que vostès fan.

I, tercer, amb el grup municipal de la nostra coalició a l'ajuntament, hem parlat amb una regidora, amb l'Alba del Amo, i ens ha dit que els felicitem per la feina que havien fet. I que allà nosaltres estem a l'oposició, allà governa el Partit Socialista amb Convergència i Unió. També és una realitat transversal; la vida és diversa. Aquí estem governant, allà estem a l'oposició. Per tant, també lliurarem als nostres companys que estan a l'oposició a l'Ajuntament de Montcada la justesa d'aquest model universal, públic i transversal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, doncs, ara crec que sí que ja han acabat els torns d'intervenció dels grups parlamentaris, i tornariem la paraula, en tot cas, no sé si al senyor Jiménez. Sí? (*Pausa.*) Doncs, molt bé, senyor Jiménez, li donariem un temps de deu minuts per respondre aquelles interpel·lacions o preguntes que li han formulat els portaveus dels diferents grups parlamentaris que integren la comissió. Per tant, té la paraula.

El Sr. Andrés Jiménez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Señor Miralles, bueno, no siempre se está en la oposición o en el poder, pero está bien estar en ambos sitios, porque se ven las dos realidades. Y eso es correcto, y eso está bien, porque desde ambos lugares se ha de trabajar, y desde ambos sitios se puede construir y sumar. No porque uno esté en posición de gobernar ha de gobernar, y el que está en la oposición, pues, lo tiene más fácil. No es así, nosotros pensamos que no es así.

El proyecto que presentamos es un proyecto que va dirigido a todos los miembros de la comisión; por tanto, a todos los partidos políticos, estén o no en acción de gobierno. Les agradecemos a todos aquellos que han manifestado que comparten el modelo. El modelo, efectivamente, es exportable. Y, además, hemos venido después de llevarlo a cabo durante tres años.

El resultado es que los niños... Porque nosotros hacemos especial énfasis en la infancia. Ya es hora de que los niños crezcan en nuestro país con expectativas de futuro –con expectativas de futuro. Y para eso se han de dar oportunidades. Un niño no tendrá oportunidad si está en casa. Un niño tendrá oportunidad si está en la calle, si está en la escuela, si crece junto a los demás que son como él; y creciendo juntos hacen la sociedad. Eso es sociedad, así pensamos, y por eso nuestro modelo es así.

Estamos trabajando los padres acompañando a los niños, continuamente, en la calle, en el parque y en las escuelas. El trabajo no es fácil. Ustedes lo han dicho: estamos en lucha con la Administración continuamente –continuamente. Y seguiremos. Pero en nuestro papel. Queremos construir un futuro para los hijos, y eso se basa en que en los colegios puedan estar atendidos. Pensamos que la escuela inclusiva es una oportunidad, no solo para nuestros hijos, sino para todo el resto de hijos, de niños y niñas que van a la escuela.

Estamos... «Salts al buit.» Sí que es verdad. Estamos continuamente dando saltos al vacío. Les voy a relatar brevemente cuántos saltos al vacío importantes hacemos. Muchas veces al nacer. Después, cuando empezamos el parvulario. Después, cuando hacemos la primaria. Después, cuando hacemos la secundaria. Y luego hacemos un gran salto al vacío que no sabemos hacia dónde vamos. Todo eso se ha de construir. Estamos en el siglo XXI, y las personas que estamos trabajando con niños miramos hacia adelante y decimos: «Queda todo eso por construir.»

Sí que es verdad que la única manera de que veamos que podemos llevar a cabo proyectos y seguir adelante es coordinación. La coordinación entre los departamentos y la Generalitat. También la coordinación municipal, y después la coordinación de *serveis*. Los *serveis*, a partir de los seis años, están dispersos, y ustedes lo saben. Se han de coordinar –se han de coordinar. De esta manera, todos vamos a ganar, y los niños podrán crecer con formación.

¿Cómo sería el centro? Nosotros imaginamos un centro que obviamente podría estar en cada municipio un centro de este tipo, porque en todos los sitios sería necesario, de acuerdo a las características del municipio. Habría que dimensionarlo, lógicamente, pero nosotros imaginamos un centro al que aquel día que tú has de ir con el niño, con la persona con discapacidad, al centro, tú hablas con el tutor de referencia, que ya te conoce. Tú no tienes que explicar el historial de la persona diez o doce veces de manera diferente. Ese día, además de que el tutor de referencia pueda ver al niño, lo ven los otros especialistas. Se optimizan recursos. Los especialistas, después de ver al niño durante por la mañana..., diversos especialistas ven al niño, a diversas horas pero concretadas, en turno de mañana o en turno de tarde. Ellos se reúnen y hablan sobre el caso. Estamos optimizando recursos.

También hemos dicho la vinculación al hospital. Es una idea, es una idea a trabajar. Se puede mejorar, puede ser así o puede ser de otra manera. Pero cuando hablamos de vinculación al hospital es porque desde los

especialistas, los equipos interdisciplinarios del hospital pueden atender en ese centro, según algunos días, pueden ir y atender también a los niños. De esta manera, el círculo que trabaja con el niño no es solamente un neuropediatra, un psicólogo, un fisioterapeuta, un logopeda, siempre los mismos –siempre los mismos. Estas personas también tienen que formarse, tienen que salir del centro. Si tienen niños, y tendrán, y la demanda es grande, no podrán salir a formarse. Los equipos del hospital vienen algún día a atender, enriquecen el centro. Los equipos del hospital están trabajando con una gran cantidad de personas, e interaccionan con una gran cantidad de especialistas. Este modelo enriquece el centro. Es por esto que dábamos la idea de la vinculación, pero también podría ser no vinculado, lógicamente.

Sobre la Llei de promoció i l'autonomia personal. Sí que es verdad que el asistente personal, señor Cleries, antes de los dieciséis años es necesario. Es nuestra opinión. Es necesario porque, si no, la autonomía del niño se pierde. Pero no solo se pierde; perdemos muchas más cosas: perdemos capacidad de formación, perdemos capacidad de acompañamiento, perdemos capacidad de que el niño pueda integrarse a nivel social, que se pueda integrar a nivel escolar. Nosotros somos de la opinión de que el asistente personal debería estar a lo largo de la vida. A lo largo de la vida es desde siempre, desde que nace hasta el resto de su vida.

Y, señora Consol Prados, sí que es verdad que interaccionamos mucho con la comunidad. Es la única manera: construir, no solo pedir. Nosotros construimos. Nosotros construimos continuamente. Estamos intentando dar a Montcada, que es nuestro ámbito municipal, una visión de la discapacidad a la que no se ha de tener miedo –no se ha de tener miedo. Trabajamos en las fiestas de los colegios llevando actividades de sensibilización, trabajamos a nivel de colegios con los cuentos, trabajamos a nivel de mayores en otras facetas. ¿Por qué? Porque, viendo que construimos, si damos recibiremos. Es la única manera. Entonces, sí que estamos intentando construir un Montcada mejor en el mundo de la discapacidad.

El resto de consideraciones, cuando mire mis notas, si hay alguna otra cosa, con mucho gusto se las haré pasar por correo electrónico.

Muchas gracias.

La presidenta

Doncs, no hi ha cap més intervenció des de la taula? No? Sí? Li passo la paraula. La senyora Ballesta té la paraula.

La Sra. Ana Ballesta Peña

Gràcies, senyora presidenta. Només demanar disculpes pel trasbalsament de papers que he tingut. Preparant el vídeo, la veritat és que se m'ha complicat la cosa. I només dir que nosaltres el que pretenem és que aquests nens tinguin la normalització social, és el que estem treballant a Montcada. I només una petita reflexió que ahir un mestre d'escola ordinària em feia d'una nena que va a una escola ordinària a la tarda, i al matí va a una esco-

la especial. I el mestre només ens deia: «Haig de posar en una balança, o hauria de posar, qui aporta més, si aquesta nena al grup, o el grup a la nena. Jo penso» –em deia ell– «que la nena aporta més al grup, perquè hi ha un ambient de tolerància i respecte que en altres grups que no hi ha aquests nens amb discapacitat, doncs, no es veu.» Perquè és una nena que ha estat integrada des del principi de la seva vida escolar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, en tot cas, amb això donaríem per finalitzada la compareixença de l'Associació de Discapacitats de Montcada i Reixac davant d'aquesta comissió. Agrair-los una vegada més la seva exposició, les seves aportacions, la seva feina, en definitiva. I, bé, de ben segur que en una altra ocasió podran tornar-hi, i ja hi haurà una mica més de tranquil·litat per part de la senyora Ballesta, que estava tan preocupada perquè tot sortís bé avui.

Bé, doncs, en definitiva, encoratjar-los a continuar treballant i, com deia, gràcies per les seves aportacions. I suspenem un moment la sessió per donar pas a la següent compareixença de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les sis i dotze minuts.

La presidenta

Bé, senyores i senyors diputats, reprenem la sessió, amb l'últim punt de l'ordre del dia del dia d'avui, que és la compareixença de representants de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat perquè ens expliquin la situació de les persones refugiades i presenten les propostes d'aquesta entitat pel que fa al dret d'asil.